

L'interès de l'infant

Els nens són els veritables protagonistes de la història de les adopcions, quan els pares es perden entre documents, qui-sap-los requisits, certificats d'idoneïtat, llargues esperes i molta burocràcia. L'especialista Pere Amorós ens en parla.

Pere Amorós, professor de pedagogia de la Universitat de Barcelona i un dels formadors dels equips tècnics que fan el seguiment de les possibles famílies adoptives i dels nens del nostre país en situació d'adopció, destaca: "Prioritàriament allò que ens preocupa és l'interès de l'infant i per això busquem la família capaç d'atendre un nen determinat".

—*Quines característiques i necessitats tenen els nens en situació d'adopció de l'estat espanyol?*

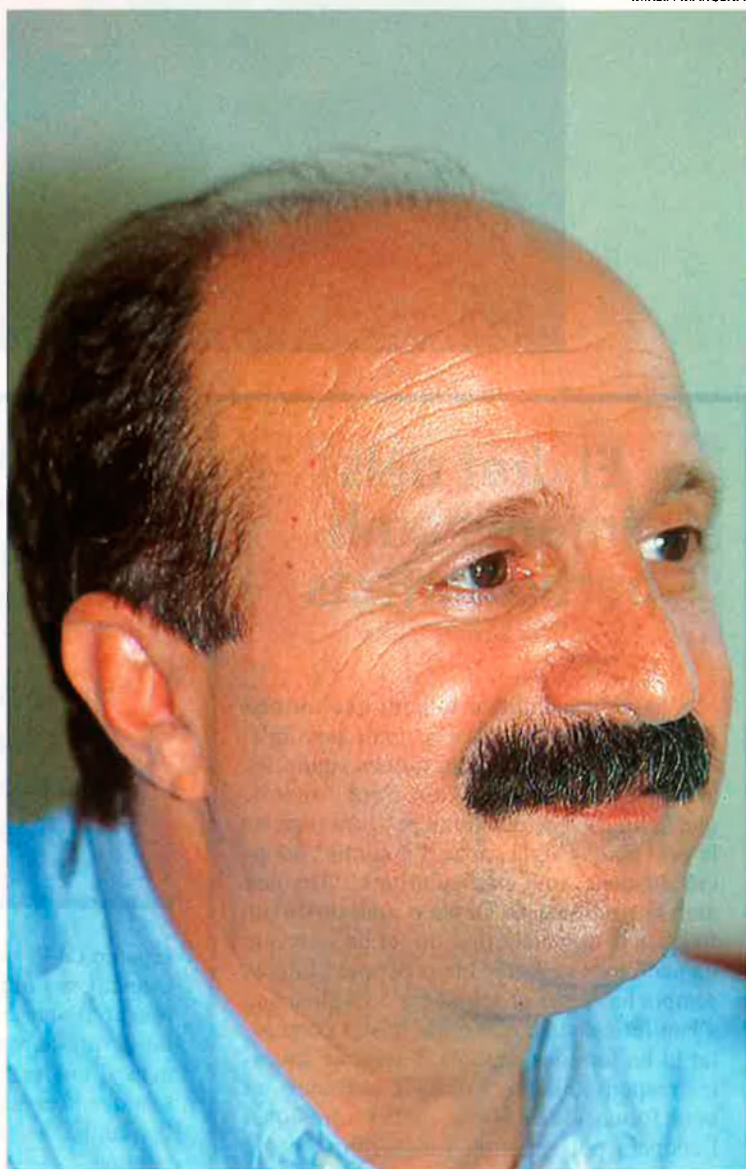
—La majoria tenen particularitats, que vol dir que fa temps que es troben en institucions, amb possibles problemes d'afecte, nens d'una certa edat, molts cops d'ètnies i colors diferents, nens que poden presentar disminucions físiques, psíquiques i de comportament... I nosaltres, com a tècnics, hem de sensibilitzar la població perquè sigui capaç d'assumir no solament adopcions d'infants, sinó de nens més grans amb aquests problemes.

—*I en el procés d'adaptació amb la família, quins problemes presenten aquests infants?*

—Quan una criatura se separa dels pares viu una pèrdua important i això li provoca un sentiment de tristesa, de dubte, d'angoixa..., i per tant, en el procés d'adaptació el nen pot crear maldecaps, com ara situacions de rebuig envers un dels membres de la família o conflictes amb els fills biològics, o inadaptació a un cert tipus de normes... Però això no passa sempre i hi ha vegades que no hi ha cap problema especial. Cal deixar clar que és un "procés" d'adaptació, no un problema d'adaptació.

—*Amb tots aquests possibles problemes, quina preparació es dona als pares?*

—La preparació prèvia és molt important i es basa a informar els pares, a explicar-los exactament què vol dir adoptar una criatura, quines són les característiques d'aquests nens, amb quins problemes es poden trobar... Després de tot això s'inicia l'acolliment pre-adoptiu, que vol dir que abans de col·locar un nen en adopció, viu durant un temps amb la família per veure si s'hi adapta. És clar, com més particularitats tingui aquest nen, més dificultats tindrà el procés. Durant tot el temps que dura aquest acolliment pre-adoptiu, hi ha un seguiment de l'equip tècnic que generalment és format per un psicòleg, un pedagog, un treballador social i un educador. Quan el nen ja és adoptat legalment,

MIREIA MARGENAT

l'administració ja no té competències per a dur a terme un seguiment, tot i que si els pares adoptius demanen ajuda hom els n'ofereix.

—*I el nen, quina preparació rep abans de ser adoptat?*

—Molta informació. Sobretot li expliquen, sempre que tingui capacitat d'entendre-ho, per què el

"Quan el nen ja és adoptat legalment, l'administració ja no té competències per a dur a terme un seguiment."

"Amb els nens d'una certa edat és important que la presa de contacte amb la família es faci d'una forma gradual."

MIREIA MARGENAT

El dret dels infants amb particularitats

"S'ha de sensibilitzar tothom que tot nen legalment adoptable, ha de tenir possibilitats de ser adoptat, siguin quines siguin les seves característiques", diu Pere Amorós, que fa molts anys que lluita per conscienciar la gent perquè sigui capaç d'assumir l'adopció de nens amb particularitats. "Un nen amb la síndrome de Down o amb dificultats físiques té el mateix dret de ser adoptat que un nadó ros i amb ulls blaus perquè l'interès sempre ha de ser el del menor". Explica que s'han fet estudis i que en la nostra comunitat hi ha famílies capaces d'assumir aquestes responsabilitats, i destaca que amb una bona formació i una bona ajuda professional l'adopció pot ser molt satisfactòria: de la mateixa manera que sorgeixen més problemes a l'hora d'educar el nen, també hi ha més satisfaccions. I tot i que la majoria de famílies continuen demanant infants per adoptar, comença a créixer el nombre dels qui adopten nens més grans i amb particularitats. G. C.

"Mai un nen per a una família, sinó una família per a un nen."

"Hi ha pares que es plantegen l'adopció per solidaritat."

separen de la seva realitat, quins avantatges i quins inconvenients té això d'anar a viure amb la família pre-adoptiva... Amb els nens d'una certa edat és important que la presa de contacte amb la família es faci d'una forma gradual.

—Podríem dir que les famílies adoptives formen un tipus de família amb característiques comunes?

—A mi, no m'agrada parlar de famílies tipus. En l'adopció hi ha, d'una banda, les parelles que volen un nen petit: són famílies

relativament joves que no han pogut tenir fills. I d'una altra n'hi ha que són capaces d'assumir nens amb certes particularitats: són famílies que trenquen el model anterior perquè són, sovint, pares d'una certa edat que ja tenen fills biològics.

—Amb aquest nou model apareix, doncs, l'adopció per "altruisme"...

—Sí, sí, a poc a poc es va consolidant aquest nou tipus de família que es planteja l'adopció per raons de solidaritat.

—Les famílies monoparentals tenen les mateixes possibilitats d'adoptar que les parelles home-dona?

—Teòricament tenen les mateixes possibilitats perquè el punt més important està a veure si les característiques de la família poden satisfer la necessitat del nen, no pas l'estructura familiar, perquè la prioritat és l'interès del menor. La parella formada per un home i una dona és la més freqüent, però això no vol pas dir que sigui la millor o la pitjor. Mai un nen per a una família, sinó sempre una família per a un nen.

Gemma Casamajó